

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes, Soliloquia et Manuale

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

De custodia cordis, & studio orationis, 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

agis, Deum esse presentem cognosce. Cave ergo, ne in eo quod male delectat, vel visio tua vel cogitatio tua te moretur. nec dicas; neque facias quod non licet, etiam si libet; nec aliquo facto vel signo Deum offendas, qui ubique presentens cernit quicquid facis. Magna custodia tibi necessaria est, quoniam ante oculos iudicis vivis, cuncta cernentis. Cum illo tamen semper es securus, si talem te preparaveris, ut tecum adesse dignetur. Si tecum non est per gratiam, adest per vindictam. Sed vae tibi, si ita tecum est. Imo vae tibi, ita tecum non adest. Illi namque irascitur Deus, quem peccantem non flagellat. Nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat.

CAPUT VII.

De custodia cordis, & studio orationis.

I. **C**ertum est, quoniam mors ubique minatur tibi: diabolus insidiatur, ut rapiat animam tuam, quando egredietur de corpore. Tu vero noli timere: quoniam Deus, qui in te habitat, (si tamen in te habitat) eripiet te & à morte, & à dæmone. Fidelis enim socius est, nec deserit sperantes in se, nisi ipse prior deseratur. Deseritur autem, cum cor per pravas & inutiles cogitationes vaga mente discurret. Idcirco omnifollicitudine & custodia illud custodire & tenere debes, ut in illo Deus requiescere possit. In omni namque creatura, quæ sub sole mundi vanitatibus occupatur, nihil humano corde sublimius, nihil nobilius, nihil Deo

Deo similius reperitur. Quapropter nihil aliud quærit à te, nisi cor tuum. Munda ergo illud per puram confessionem, & assiduam orationem; ut mundo corde Deum videre possis, per continuam Dei circumspersionem. In omni loco esto ei subiectus & intentus; & compone mores tuos, ut sis in te placatus. Dilige omnes homines, & omnibus te amabilem exhibe, ut sis pacificus, & Dei filius. Sic eris bonus monachus, sanctus, humilis, & rectus: & cum talis fueris, memento mei.

2. Væ mihi, qui ista dico, & ista non facio: & si aliquando facio, non diu perfevero. Ista habeo in memoria, & non seruo in vita. Habeo in sermonibus, & non in moribus. Legem in corde & in ore tota die rumino, & contraria legi ago. Lego de religione in ea, & plus diligo lectionem quam orationem. Veruntamen, nihil aliud me docet divina scriptura, nisi religionem amare, unitatem servare, charitatem habere. Ego autem miser & miserabilis, citius curro ad lectionem quam ad orationem; libentius volo legere, quam Missas auscultare. Expectat me aliquis volens de necessitate sua mihi loqui: ego vero librum aliquem accipio, quem ille vel ille vellet habere; lego in eo, & legendo amitto fructus charitatis, pietatis affectus, compunctionis fletus, Missarum utilitatem, celestium contemplationem. Nil tamen in hac vita dulcius sentitur, nihil avidius sumitur, nil ita mentem ab amore mundi separat, nil sic

animam contra tentationes roborat, nil hominem ita excitat & adjuvat ad omne opus bonum & ad omnem laborem, quam gratia contemplationis.

CAPUT VIII.

De incuria seu negligentia inter orandum detestatione.

1. **M**iserere mei Deus, quoniam ibi plus pecco, ubi peccata mea emendare debeo. In monasterio namque saepe dum oro, non attendo, quid dico. Oro quidem ore, sed mente foris vagante, orationis fructu privor. Corpore sum interior, sed corde exterius; & ideo perdo quod dico. Parum enim prodest, sola voce cantare, sine cordis intentione. Propterea magna perversitas, imo magna insania est, quando cum Domino majestatis loqui in oratione praesumimus, & insensati aurem avertimus, & ad nescio quas ineptias convertimus cor. Magna quoque insania, & graviter vindicanda, cum vilissimus pulvis loquentem ad se audire dignatur creatorem universitatis. Ineffabilis vero est dignatio divinae bonitatis, quae quotidie conspicit nos infelices aures avertentes, obdurantes corda, & nihilominus clamat ad nos, dicens: Redite praevicinatores ad cor. Vacate, & videte, quoniam ego sum Deus.

20. Loquitur mihi Deus in psalmo, & ego illi, nec tamen cum Psalmum dico, attendo cujus Psalmus sit. Idcirco magnam injuriam Deo facio, cum illum precor, ut meam